

OCENJUJEMO

Gledališče

**Urška Brodar, Jure Novak,
Katarina Stegnar:**

Orgija

Gledališče Glej,

Ljubljana

★★★★★

Ob začetku predstave je bilo občinstvo opozorjeno, da lahko na katerikoli točki, če mu karkoli ne bo všeč, uporabi besedo »ne«. S tem so Brodar, Novak in Stegnar vzpostavili varen prostor, v katerem je imelo občinstvo vselej možnost soodločanja o poteku dogajanja.

Predstava (zavestno) ukinja fizični kontakt ter se odvija skoraj izključno na verbalni ravni. Sprva so »Stegnar«, »Novak« in »Brodar« (projekt, prav tako kot prva dela trilogije *Zato sem srečen* in *Katarina po naročilu* ohranja poigravanje z avtobiografskosti) spregovorili o »svojih« seksualnih izkušnjah, zatem so naslavljali občinstvo; s posamičnimi gledalkami in gledalci so vzpostavili očesni stik, verbalno posegli v njihovo intimo in jim opisali, kaj (seksualnega) bi počeli z njimi.

Nestrinjanje so na reprizi, ki sem si jo ogledala, izrazili le trije moški; eden se je pritoževal, da je razočaran, ker ga na kavč, na katerega se občinstvo posede, ne bo odpeljala igralka, temveč igralec, druga dva pa sta zavrnila emancipacijo v »verbalnem fuku« z igralcem; vsi trije so skušali »ubraniti« svojo heteroseksualnost. Medklici so prihajali od istih oseb; eden izmed gledalcev je recimo izrazil zadovoljstvo nad zgodbo, v kateri si moški spolno podredi žensko, ona pa ostane spolno nepotešena.

Mimo teh medklicev se kljub očitnemu nelagodju nekaterih nihče ni odločil za uporabo bese-

de »ne«; okolje, ki so ga ustvarili Brodar, Stegnar in Novak s spretno spisanim besedilom ter lucidnim razumevanjem odnosov med ustvarjalkami in ustvarjalci ter občinstvom, je bilo sicer res močno seksualizirano, toda v resnici je bilo v nekaterih podobah precej sorodno siceršnji seksualiziranosti družbe, v kateri je prebivalstvo nenehno soočeno z eksplicitno seksualnimi vsebinami in kjer je verbalno spolno nadlegovanje žensk še vedno vsakodnevna stalnica. Obenem je bil poseg v osebni prostor ravno dovoljšen, da je bilo izpostavljenemu gledalcu ali gledalki lahko tudi neprijetno. Uveljavil se je tudi pritisk množice: če nihče ne reče »ne«, se je dogajanju težje upreti.

Predstava je z ekscesivnim govorom o seksualnem postopno privedla občinstvo do neodzivnosti za vse »pičke«, »pizde«, »kurce«, »lizanja«; visoka seksualiziranost se je pojavila kot norma tega (gledališkega) okolja. Stegnar, Novak in Brodar so si tako z višanjem intenzitete (verbalnih in vizualnih) dražljajev širili meje tega, kar občinstvo razume kot sprejemljivo, obenem pa so s tem seveda širili meje vpliva in moči nad gledalstvom.

Na tej točki predstava morda ni šla dovolj daleč – zanimivo bi bilo opazovati, kam lahko seže tovrstna manipulacija; bi občinstvo, recimo, prej reklo »ne«, če bi predstava zajemala tudi fizični teater? Če bi vzpostavljali neposredne (verbalne in fizične) odnose znotraj občinstva? Kdaj se pasivizirana množica odloči poseči v dogajanje in se upreti? *Orgija* je predstava, ki zelo jasno izriše polje visoko seksualizirane družbe, ki močno poseže v intimo prebivalstva, obenem pa ravno to intimo izrablja za krepitev svojega vpliva.

ANJA RADALJAC